

Bibliotheca Rhetorum

In Quo Orationes Sacrae, & Panegyricae

Le Jay, Gabriel François

Ingolstadij, 1726

In Passione Domini. Oratio IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71028](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-71028)

vete diligenter, ne, cùm tam multa pro salute ve-
stra Christus fecerit, ac pertulerit, labores ipsius
omnes irritos inanésque reddatis. Nolite, quæso,
committere, ut, cùm nemo vobis propior sit,
quàm vos, tum nemo vestri negligentior, quàm
vos, nemo vobis inimicior, quàm vos esse videatur.
Pergite eximium, immortale ac divinum Christi
beneficium tueri ac sustinere; &, dum se vobis
pro charitate sua in Exemplum, & in Pretium na-
scens impendit, eam saltem referte gratiam, ut
per ipsius exempla vestræ ipsorum saluti studiosè ac
constant ad laboretis.

IN PASSIONE
DOMINI
ORATIO IV.

*Filiæ Jerusalem, nolite flere super me, sed
super vos ipsas flete, & super filios ve-
stros. Luc. 23.*

Ita compellabat Christus Dominus pias illas Fe-
minas, quæ insito commiserationis sensu cruci-
figendum ipsum in Calvariæ monte collacry-
mantes sequebantur. Id ipsum hodie, quis credat,
ab alto Crucis patibulo Christus idem exspirans
unumquenque nostrum tanto pòst tempore rursum
admonet. *Nolite flere super me, sed super vos ipsos
flete.* Tamen itane verò est, Adolescentes Chri-
stiani, ut in tam justa luctu materia flere nobis non
liceat? Non erumpemus in lacrymas, dum acer-
bissimos

bissimos inter cruciatus, Supremus rerum Moderator atque arbiter Deus, innocens victima in ara Crucis immolatur? At ecce vultus suos caliginosâ nube Sol obnubilat, Luna deficit, finduntur petræ, recluduntur monumenta, terra concutitur, velum templi scinditur per medium, suisque convulsa sedibus natura tota morienti suo Creatori, quoquo potest modo, ardet parentare. Interim unus homo tam funestæ mortis & causa & pretium, erit adè ferreus, ut spectaculum ejusmodi siccis oculis aspiciat: hoc ferat Christus? hoc velit? hoc imperet? sic est tamen, Adolescentes; neque mirum illud accidat. Nam quid inanes lacrymæ Christum adjuvent, quæ nec dolores ejus allevant, nec mitigant cruciatus, nec sanguinem restinguunt, nec sanant vulnera, nec crudelem, quæ paratur ipsi, mortem impediunt, aut remorantur! Alias hodie sibi lacrymas Christus reposcit. Vultis utilibus, & verè piis lacrymis Christi funus prosequi? Hæc deflete, & perpetuis lacymarum fontibus eluite, si potestis, quæ Christo tot inter dolorum aculeos moriendi causa extitère. Peccata vestra intelli-
go, quæ tam crudele, tam horrendum, tam detestabile parricidium perpetrârunt. Illa, illa sunt, quæ Dei Omnipotentis iram ita provocârunt in amantissimum Filium, ut, nisi exhausto ipsius sanguine, satiari nullâ ratione potuerit.

Audiamus, Adolescentes, audiamus Deum ipsum de Filio suo ita profitentem. *Propter scelus populi mei percussi eum. Isa. 53.* O dignam dolendi lugendique materiem, Peccata nostra Christum innocentem Crucis affixerunt! Quid si peccata illa Christi dolores, ac vulnera quotidie refricant? quid si novam in eum mortis sententiam pronunciant? quid si benignissimum JESUM rursus crucifigunt? Nolite mihi credere, Adolescentes; sed Apostolo credite malos sui temporis Christianos

in-

increpanti, quod rursus sibimetipsis Christum crucifigerent! Exclamemus igitur cum Prophetâ; *Quis dabit capiti meo aquam, & oculis meis fontem lacrymarum, ut plorem die ac nocte.* Jer. 7. peccata illa, quæ Christum olim semel in Cruce, euindem in corde meo toties immolârunt? Attendamus diligenter ad geminum, quod peccata nostra sufficiunt, perpetui fletus argumentum. Peccata nostra Christo patiendi ac moriendi olim causa extiterunt; hoc primum. Peccata nostra Christi dolores ac mortem quotidie renovant, hoc alterum. Utrumque gemina orationis parte consideremus.

I. PAR S.

Tanta est illius, quâ per peccatum divina Mætis læditur, injuriæ gravitas, ut non in creaturæ cuiusquam potestate sit, contractam peccato labem expiare. Finge tibi, quotquot habet cœlestis patria, purissimas Virgines, Confessores sanctissimos, fortissimos Martyres, Spiritus omnium Ordinum divinæ charitatis ardoribus ferventissimos mutuis ac conspirantibus omnes animis contendisse, ut assiduis precibus, laboribus asperrimis, perpetuis etiam, si voles, cruciatibus unjus lethalis noxæ offensam compensarent; nunquam id illi, vel æternum afflictando se se, fuissent consecuti. Unus erat pro peccato satisfaciendo par Christus Dominus; unus iratum nobis Deum placare poterat. Actum erat de salute nostrâ, nisi ille, qui peccatum non noverat, inquit Apostolus, nostra in suo corpore peccata pertulisset.

At quâm grave, quâm durum onus subiisse putatis benignissimum JESUM, dum se communem expiandis totius mundi flagitiis victimam obtulit? Intelligite nunc tandem, Adolescentes, atque hinc, quanta sit peccati labes, obstupescite. Postquam semel fatalis dies illuxit, quem Christi flagrantissimus erga

ga nos amor exsolvendo debitam peccato pœnam delegerat, quām nova, quām stupenda, quām funesta rerum facies exsurgit! Scilicet Deus Optimus, Maximus, qui vel in ipsa naturæ mortalis infirmitate coæqualem sibi filium hæc tenus agnoverat; qui, aſcitas extrinſecus inter ſceleris umbras, hominis innocentissimi perviderat integritatem, mutatus repente totus tenerum patris affectum, & ipsam oculati judicis personam videtur exuere; nihil ut in filio deinceps introſpiciat, quod ſuam indignationem non exſtimulet, furorem non accendat, ultionem non provocet: hæc una peccati labes, quam ſuſcepit Christus eluendam, obverſatur oculis; hanc in ipſo ſceleris umbram ita perſequitur implacatus vindex Deus; nullum ut ſatis grave ſupplicii genus, nulla pudenda ſatis contumelias ſpecies, nulla ſatis cruenta mortis conditio ſit, quam ſubire Christus ac perpeti non debeat.

Nolite igitur jam mirari, ſi tam turpiter deferratur à ſuis, tam ignominiosè prodatur à domestis, tam perfide, tam inhumaniter ejuretur, ac vendatur à Discipulis. Levia illa ſunt, & prima dolorum rudimenta, quoſ inimicorum ipſius rabię, aut potius irati patris inclemencia meditatur. Ipſe benignissimus JESUS, incenſo quantumvis humanæ ſalutis ſtudio triftiſſimam illam horam ambiſſet, cùm intueri cœpit animo acerbiflmos propinquæ mortis cruciatus, & ſumma cum ſummis doloribus coniunctam infamiam: cùm revolvit ſecum tacitus nutantem ac dubiam diſcipulorum fidem, confirmatam legibus & magistratum auctoritate carnificum audaciam: cùm ſtolidæ plebeculae ſibila, contumelias, probra, ululatū ſibi repræſentavit ad vivum: cùm trahendum ſe per urbem, iſtendum ante Præſides, cædendum alapis, flagris lacerandum, confodiendum spinis, ſicariis poſthabendum, componendum cum furciferis, in

D

Crucem

Crucem distrahendum ac suffigendum expendit ;
 haec tanta , tam dura , tam aspera cogitatione complexus exhorruit totus ad terribilem aspectum. Mox colluctantibus inter se , & sanctissimam animam varias in partes trahentibus tædio , pavore , mœstia , ecce sanguineus sacro de corpore sudor exortur . Hinc exanimatus pœne , deficientibus ipsis viribus , in terram collabitur ; ac veluti suscepti laboris & dicti pro nobis Sacramenti ipsum pœnituisse , profusus in faciem , semel iterumque ac tertio suppliciter petit , orat , obtestatur , *Pater mi , si possumus* *est , transeat à me Calix iste* . Matth. 26. Verum heu ; nequicquam est ; Filii amantissimi precibus non flectitur Pater , non placatur , non mitigatur . **Calicem totum , quām amarus est , innocentis JESUS ad fæces usque exauriet , jaæta aiea est , justus pro injustis peribit !**

Dum loquor , jam approquin quant immates duræ sententiæ administri : personant omnia vagis & inconditis clamoribus : adeit subito tumultu turba ingens militum , civium , servorum , operarum facibus , gladiis , fustibus armata : præest insanæ cohorti signifer Judas mitissimum Dominum , inauditâ sceleris specie , pacis osculo traditus ! Actum est de te , bone JESU , de vita tua conclamatum ! Ecce veluti quodam cæstro omnes perciti in Christum , tanquam in prædam , irruunt , eundem iæibus trudunt , propellunt , vinculis onerant , & laqueis constrictum foras pertrahunt ; Ah ! sistite impetum , crudeles ! quò vos immanis furor præcipitat : nihil igitur augusti capitis reverentia , nihil majestas froutis , nihil modestissimi vultus gratia , nihil divina totius hominis dignitas quædam atque amabilitas ab infando scelere deterruerunt ? Vósque adeò fortunati beatarum mentium ordines , qui beneficentissimi JESU innocentiam ac sanctitatem , inter illas , quibus obtegitur , peccatorum nostrorum umbras , per-

perspicitis; non obstupescitis ad tam triste tamque
immane spectaculum: non advolatis ocyūs: non
irruitis densis agminibus? Regem vestrum ac Con-
ditorem ex impiis inimicorum suorum manibus non
eripiatis? Nihil agimus: Angeli pacis amarè lugent:
hoc unum possunt amanissimi Domini gratiā; pro-
hibet lœsus divinæ justitiae furor, ne quid ulterius au-
deant. Rapitur ergo Christus impunè, & per varia
iniquorum Judicium tribunalia cruentum in morem
pertrahitur, irridetur, exploditur, conspuitur,
colaphis tunditur, mutilatur, flagellis cæditur,
crucifigitur, & per mille dolorum aculeos innocen-
tem animam profundit.

Huc oculos, Adolescentes Christiani, & tri-
stissimam Christi Domini morientis effigiem diligen-
tiūs contemplamini. *Attendite, & videte, si est do-
lor similis, sicut dolor illius.* Thren. 1. *A planta pedis
usque ad verticem non est in eo sanitas.* Isa. 1. Cernite
transossum acutissimis vepribus caput, obscuratam
frontem, extictos & mediā jam in morte naientes
oculos. Intuemini turpatas sputis, cæsas alapis, &
sanguineo rore madentes genas. Aspice flagris
lacerum, & continuā sanie tabidum corpus, per-
foratos clavis pedes, transfixas manus, pendulam
ac suspensam è cruce molem corporis. Pensate do-
lorum multitudinem, acerbitatem vulnerum, pu-
ndendæ mortis ipsam; atque hinc peccatorum
vestrorum gravitatem tandem aliquando intelligi-
te.

Quorsum enim è pulcherrimo Cœli domicilio
delapsus in terras Christus conditionis humanæ mi-
serias amplexus est: quorsum tot exercitatus labo-
ribus, quorsum affixus Crucis per mille vulnera vi-
tam profundit; nisi ut iniquitates nostras, quibus
eluendis eramus impares, fuso ipse sanguine expia-
ret? Adeste igitur animis, & propioribus oculis at-
tritum propter peccata vestra Dominum JESUM, &

D 2

propter

46 ORATIONES

propter scelera vestra vulneratum inspicite. - Nolite, amabo vos, nolite proditoris Judæ perfidiam, malevolentiam Judæorum, Judicum iniquitatem, impudentiam militum, tortorum immanitatem, aut incusare gravius, aut acerbius execrari. Quidquid hic admissum sceleris, quidquid patratum flagitii est, vestrum, scelus Adolescentes, vestrum flagitium est, Agnosce, perdite juvenis, si quis essem, in hoc tristissimo Christi morientis spectaculo parricidii tui crudelitatem, ferociam, immanitatem; recogita tecum afios tuos in amaritudine animæ tuæ; expende, quam sæpe, quam graviter vel cogitatione, vel dicto, vel facto Deum offenderis, Tu, dum Christiani nominis dignitatem oblitus, aut certè nullo reputans in loco, amplitudinem generis, opum magnitudinem, opinionem hominum tanti faciebas & ostentabas ambitiosus; Christus jam tum in cruce superbiam illam tuam mille spinarum aculeis in capite transfixus eluebat. Tu, dum consuetudinis præcæstricatus vinculis solenni die sacrum ad tribunal sine ullo pœnitentis animi affectu, aut melioris vitæ proposito adrepebas; Christus duritiem cordis tui acerbissimo dolore, & amarissimis lacrymis expiabat. Tu, dum fœdæ conscientiæ sentinam exhaurire non ausus partem delictorum longè gravissimam celabas; Christus inter sceleratos atque homicidas computatus intempestivum illum pudorem exsolvebat. Tu, dum flagrans libidine, dum tacitâ cupiditate æstuans pudendis & obruendis æternâ nocte piaculis maculabas te ac contaminabas; Christus in medio perulantis militiæ nudus, & dirissimis flagellis laceratus turpitudinis tuæ pœnas dabant. Tu, dum ad socios, vel magistros impunitatis, ad nefarias impietatis scholas divertebas; Christus ad expiandos flagitiosos incessus, sacros pedes, ut perfoderentur, offerebat. Tu, dum pudoris immemor inferebas manus vagè ac licenter,

quo

quod neque decet, neque fas est; Christus geminas hinc atque inde manus cruci affigendas expandebat. Tu, dum ore nequissimo maledicta, contumelias, perjuria, obsecna verba proferebas; Christus sacratissimam linguam felle & aceto perfundebat. Tu denique, dum vindictæ modum meditabâre, dum coquebas iram in sinu, dum cordis impuri sensus illicitis cogitationibus ac desideriis pascebas; Christus purissimo suo pectori aciem lanceæ excipiebat. Sic tibi ruenti ad flagitia cœlestes DEI Omnipotentis iras Christus avertebat; sic debitam sceleribus tuis pœnam exsolvebat; sic innocens pro nocente, iustus pro iniquo, purus atque integer criminis pro nefario ac scelesto plectebatur.

Téne ego tot suppliciis affecerim, ô Christe! Téne durus ac perditus carnifex affixerim Cruci? tibine tam cruentæ mortis auctor extiterim? heu! verum ô nimis! tot criminum reus, tot peccatorum conscius nihil habeo, unde factum excusem! sed quid agam? moreris, ô Deus, & ego superstes vivo. In me, in me furorem vestrum convertite, ô tortores: nocentem perdite, scelerum, impium, tot nominibus divinæ justitiae debitorem crucifigite! Nihil ago, nihil promoveo, ne quicquam queror! ô Christe, moreris, ne peream, vitæ temporalis usuram abjicis, ne æternâ vitâ aliquando caream! At saltem quâ deinceps habiturus sum in parte peccata illa, quæ tibi lucem eripiunt? Eadémne perpetrare rursum aut velim, aut sustineam vecors, ingratus, impius? Ah! si potius præteritæ delicta juventutis sanguineis deflere, & expiare lacrymis possim! Interim has habe tibi ô Deus, qualescumque lacrymas, quas verus ac sincerus peccatorum meorum dolor ex ipsâ cordis duritie tandem elicuit!

Quanquam ô me infelicem! doleo ereptam tibi à me semel in Calvariæ monte vitam; nec adverto imprudens, quoties ejusdem parricidij reus te in meo corde crucifixerim! Unde porrò tanta lacrymarum

D 3

copia

copia tot eluendis piaculis sufficiat? Ita res enim se
habet, Adolescentes. Peccata nostra Christi dolores,
ac mortem renovant, quod altera Orationis parte
superest breviter demonstrandum.

II. P A R S.

Quanquam ea est Christi Domini, post expleum
salutis humanæ negotium, felix fortuna tamen
conditio, ut positus extra quascunque mortalis vi-
tae miseras, nihil ab hominum injuriâ meuendum
habeat: quis credat tamen sic in immensum prorupi-
se Mortalium perversitatem, ut contra fas, contra
iustitiam, Christi refricare vulnera, & mortem
renovare crudelissimam etiamnum meditentur; At
non his se finibus continet peccantium atrocitas,
quibus parum est meditari animo tam detestabile
parricidium, nisi & illud majori scelere, quantum
est in se, exequantur. Advertite, quod dico, Ad-
olescentes; quoties lethale peccatum admittiis,
toties benignissimum JESUM novis doloribus affli-
gitis, toties novo ipsum scelere crucifigis.

Neque hic quidquam ad vivum reseco; cum
non sit haec oratio mea, sed divini Spiritus oracu-
lum id ipsum contestantis, & Apostoli voce dege-
neres Christianos increpantis, quod nova prorsus
& inaudita crudelitate Dei Filium in corde suo cru-
cifigant. *Rursum crucifigentes sibi metipsis Filium Dei.*
O ostentui habentes. Heb. 6.

Tamen, quis hoc sibi persuadeat, inquires, esse
malitiæ tantum in peccato quolibet lethali, quod sae-
pe voluptatis unius, aut ambitionis, aut etiam hu-
manæ infirmitatis partus est? Cui venit unquam in-
mentem, cum tentationis violentiâ superatus rapi-
se ad peccandum sineret, hoc imputandum sibi esse,
quod Christi tortor ac carnifex haberetur? Quibus
revinci possit argumentis in miserum peccatorem
cadere tantam sceleris ignominiam, ac ferocitatem?
Causam petis, infelix, propter quam immanis par-
cicidii auctorem ac teum Oracula sancta te redar-
guant

guant, quoties mortiferam labem admittis? Hoc igitur altissimis desige animis, eam adhærescere peccato lethali pravitatem, ut, si illatam novo illo scelere divinæ Majestati contumeliam compensari ex æquo rursum oporteret; nihilo levius ab ipso Christo justus criminis ulti Deus exigeret piaculum, quām quod reconciliando tei humano generi Christus idem in arā Crucis semel obtulit. Ergo breves intra cordis unius angustias, quod infecit peccati labes, luctuosum horrendæ carnificinæ apparatum innocens JESUS rursum offendit. Illic novum opprobrii genus, novam suppliciorum seriem, nova verbera, novos clavos, novam iniqui tribunalis imaginem, nova funestæ mortis instrumenta sibi videt apparari. *Rursum crucifigentes sibi et ipsi Filium DEI.*

Quantæ porrò immanitatis est obductas renovare cicatrices, & acerbissimis amoris nostri gratiâ cruciatibus jam defunctum ad crudeles de integro pœnas revocare! Id cogitâras sedulò ac mature perpenderas, infelix Adolescens, cùm oppigneratam toties Deo tam solennibus Sacramentis fidem violares; cùm ejurata consuetudinis malæ flagitia itatim repeteres; cùm receptam post tot relapsus gratiam primo quoque tempore prostitueres? An ergo nondum videbatur admissum à te sceleris satis, qui Christum olim Judæorum manu interfecisses, nisi denuo sacratissimum ipsius pectus multò acerbius confoderes? Acerbius dico, infornunate Adolescens, crucifigi à te Dominum JESUM, quando lethali labe te polluis, quām fuerit ab Infidâ Judæorum gente maestatus. Impiè illi hominem innocentem persequebantur, at volentem, & se salutis humanæ gratiâ ultrò devoventem: tu nolentem, invitum ac repugnantem infestaris. Illi peregrinantem in terris, & ærumpis vitæ hujus obnoxium interpretabat; tu regnantem in cœlo, & de mortali infirmitate triumphantem aggrederis. Illi pātim

50 ORATIONES

ignari, quid facerent, partim alienâ malevolentia compulsi cruentas in Dominum gloriæ manus injiciebant; tu sciens ac prudens, hortante nemine, nemine provocante Deum tuum petis ac trucidas. Illi semel parricidium illud detestabile perpetrârunt: tu quoties eodem te parricidio contaminâssi?

Nunc igitur repeate spatum præteriti temporis, & funestam dierum illorum memoriam recordare: cum vellicantibus te frustra conscientiæ stimulis humanarum pariter, divinarumque legum contemptor turpissimis facinoribus indulgebas; tunc, si nescis, Dominum Deum tuum, pro te jam passum, pro te mortuum, absque quo foret, ut devota semipiternis ignibus victima inter ardentes rogos gemeres, ac lamentareris; tunc, inquam, beneficij tam singularis oblitus Deum tuum laniabas, perimebas, crucifigebas. Atque hæc carnificina non longè a te, sed in oculis; non ut olim in Calyariæ monte, sed in ipsis cordis tui penetralibus exercebatur. Illic effrænatae cupiditates tuæ, totidem veluti carnifices ad omne facinus projecti, nequissimæ voluntatis, quæ Judicis iniqui partes agebat, imperium exequabantur. Sedebat illa pro tribuñali, & vociferantibus horribilem in modum habitibus pravis, Crucifige, Crucifige, mitissimum JESUM injustâ morte condemnabat. Continuò virgæ, lora, scuticæ, verbera, & alia, id genus, dirissimæ lanienæ instrumenta expediebantur. Stabat in medio innocentis JESUS, & tacitis nequicquam motibus infame supplicium deprecabatur. Insiliebat in eum libido petulans ac proterva, & nudatum immisericorditer dilacerabat. Plaudebant repetitis ictibus reliquæ labes animæ, & suis unaquæque stimulis instigabant furentem, & acuebant. Interim feralis in corde tuo erigebatur arbor, in quâ, non ut quondam expiandis omnium flagitiis, totique debita mundo victima, sed tibi devota uni, & nunquam fortasse

fortasse profutura penderet. Te verò inertem & ignavum tam cruentæ tragœdiæ spectatorem, partemque ad eò longè maximam, nec impensi antoris recordatio, nec immanis parricidii atrocitas, nec tuam tibi arcanis vocibus perfidiam exprobrantis Christi commiseratio inflectebat, dure, crudelis, barbare! Ah si amicum tam acerbè, si extraneum, si mancipium tam inhumaniter exceperis, puderet te tui, & tuam ipsius fævitiam incusares! Deum sic habuisti tam sæpe, nec erubescis? nec doles? nec facti te piget? imò gloriaris, in sole scis, &, tanquam re gestâ feliciter, juvenilem in modum exultas!

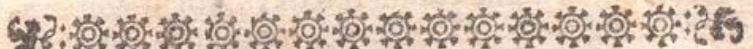
Obstupescitis, Adolescentes, novum illud, quod dico, videtur vobis & insolens. Nihil hic tamen fingo, nihil comminiscor, nihil præter modum exagero. O miseram hominum conditio-
nem! quò nos cæcitas, quò vecordia dementes rapit! Judæos damnamus, & imitamur; Christum miseramur, & per peccatum rursum cruciamus; sub mentionem obitæ nostrâ causâ cruentæ mortis, lacrymas insitâ quâdam misericordiâ vix tenemus, & eosdem luctus identidem aut innovamus, aut recenti accessione cumulamus.

Quo igitur animo esse vos deinceps oportet in peccatum, quod Christo semel quidem in Calvariæ monte, vestris in cordibus toties dirissimæ necis causa extitit. Etiâmnne carnificem illum Servatoris vestri atque parricidam fovebitis in sinu, in amoribus, in delicijs habebitis? Heu! quæ spes salutis deinde supereft, si salutis auctorem malè perditis? Ah! pereat potius tanu sceleris artifex; debitas pœnas luat, &, qui mortem intulit tam sæpe, mortem & ipse tandem aliquando patiatur. Sic erit, o Christe! Peccatum, hostem illum tibi capitalem eo, quo par est, odio habebimus: æternas hodie declaramus illi inimicitias; eum, quoquidem se recipiat, insequemur acriter, & vel

52 ORATIONES.

in ipsis animæ nostræ penetralibus latitantem im-
misericorditer immolabimus.

At te, benignissime JESU, per isthæc vulnera,
quæ, miseri quanquam fecimus, nostram agunt cau-
fam, & veniam postulant, oramus atque obtestam-
mur. Noli vel meritos abjicere: excipe gemitus
illos sinceri indices doloris. Te pia moveant, quæ
tu ipse excitasti in unoquoque nostrum, vitæ melio-
ris desideria. Ac, si quam animæ nostræ partem
lethalis noxæ macula etiamnum inficeret, illam
saluberrimo sanguinis tui lavacro sic ablue, ut mun-
da tota atque integra, immortali, quod parasti no-
bis tuâ morte, beneficio frui aliquando possit.

IN SACRO DIE PENTECOSTES.

ORATIO V.

*Repleti sunt omnes Spiritu sancto, & cœpe-
runt loqui. Act. 2.*

Quod olim in monte Sinaï, non sine incredibili
quâdam admiratione, factum legimus, ut
posiurus Israëlitico populo leges inter fulgura ac
tonitrua Spiritus Domini descenderet; idipsum suc-
cedentibus deinde temporibus in urbe Jerusalem
melioribus renovatum fuisse auspicijs Christianum
genus merito gloriatur. Neque enim, Adolescen-
tes charissimi, delapso rursum in terras divino Spi-
ritui, non ut in lapideis tabulis, sed in mortalium
cordibus novas ipse leges scribebat, vel repetiti-
toni-